

Sygn. VUa 2/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska (spr.)

SSO Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st.sekr.sądowy Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. od wyroku Sądu Rejonowego IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. z dnia 16 listopada 2016r. sygn. IV U 56/16

oddala apelację.

Sygn. akt V Ua 2/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 stycznia 2016 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił M. K. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, wskazując w uzasadnieniu decyzji, iż komisja lekarska ZUS, orzeczeniem z dnia 14 stycznia 2016 r. orzekła, że stan zdrowia nie uzasadnia przyznania ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Odwołanie od decyzji wniósł M. K. podnosząc, iż od 20 lat cierpi na bóle kręgosłupa, ma lęk wysokości, migotanie serca i w związku z powyższym nie jest w stanie pracować na budowie.

ZUS nie uznał odwołania i wniósł o jego oddalenie.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 listopada 2016 roku, sygn. akt IV U 56/16, Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, VI Wydział Pracy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał M. K. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres dalszych siedmiu miesięcy, począwszy od 18 grudnia 2015 roku.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

M. urodził się (...) Ostatnio wykonywał pracę zbrojarza- spawacza. Umowa o pracę trwała do października 2015 r. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim przez 182 dni i uzyskał prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 5 miesięcy od dnia 21 lipca 2015 r. do dnia 17 grudnia 2015r. Po tym okresie M. K. był nadal niezdolny do pracy. Powód cierpi na zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego, objawowy zespół bólowy o charakterze rwy kulszowej lewostronnej. Leczenie przez okres kolejnych 7 miesięcy może skutkować poprawą stanu zdrowia.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy orzekając oparł się na opinii biegłej sądowej z zakresu neurologii A. P., którą uznał za prawidłową. Biegła dokonała oceny dokumentacji medycznej, wykonała także samodzielne badanie ubezpieczonego i w oparciu o powyższe wskazała, iż badanie wykazuje obecność zespołu korzeniowego o cechach rwy kulszowej oraz objawy ubytkowe. Takie schorzenia, w ocenie biegłej neurolog, uniemożliwiają wykonywanie pracy pracownika budowlanego. Stanowisko biegłej znalazło pełne odzwierciedlenie w przedłożonym przez ubezpieczonego badaniu tomograficznym kręgosłupa lędźwiowego, które wykazało na poziomie L5-S1 tylną centralną i lewoboczną przepuklinę krążka międzykręgowego z uciskiem na korzenie nerwowe, zmiany degeneracyjne krążka międzykręgowego L5-S1 w postaci zwapnienia, obniżenia wysokości, objawu próżni. Nadto badanie wykazało nieregularny zarys płytek granicznych(przepukliny dotrzonowe), sklerotyzację przecięziową trzonów kręgow L3, L4, zwapnienia w więzadle przednim na poziomie L3- L4 , wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowe powierzchni stawowych między kręgowych w postaci sklerotyzacji i wyostreń krawędzi powierzchni międzykręgowych oraz sklerotyzację w stawach. Sąd Rejonowy podniósł, iż powyższe wyniki badań skutkowały uznaniem, iż u powoda nadal występował zespół korzeniowy lewostronny, jako wynik zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Stwierdzone w badaniu schorzenia, w ocenie Sądu Rejonowego, obiektywizują skargi wnioskodawcy na temat bólów kręgosłupa itd. Zdaniem Sądu powyższe okoliczności uzasadniają uznanie opinii za prawidłową, dającą właściwy obraz stanu zdrowia M. K. po okresie 5 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego.

Dlatego Sąd I instancji przyjął, że M. K. był nadal niezdolny do pracy. Sąd zważył również, że okres leczenia dawał pozytywne rokowania, co do odzyskania przez ubezpieczonego zdolności do pracy.

Wydając rozstrzygnięcie, Sąd przywołał przepis art.18 ustawy zasiłkowej, który stanowi, że przesłankami prawa do świadczenia rehabilitacyjnego są: dalsza niezdolność do pracy oraz pozytywne rokowania odzyskania zdolności do pracy. Przesłanki te, w ocenie Sądu, zostały spełnione i dlatego Sąd I instancji uznał, że decyzja ZUS odmawiająca powodowi prawa do świadczenia rehabilitacyjnego jest sprzeczna z art. 18 ustawy zasiłkowej.

Wobec powyższego, Sąd Rejonowy zmienił decyzję i przyznał M. K. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres siedmiu miesięcy (art.477¹⁴ § 2 k.p.c.).

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy, który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

- naruszenie prawa procesowe, które miało wpływa na treść zaskarżonego wyroku tj:

- **art. 233 §1 k.p.c.**, poprzez błędną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie i uznanie, że wnioskodawca jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie rokuje odzyskanie zdolności do pracy i w konsekwencji przyznanie wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na okres dalszych 7 miesięcy, podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na sformułowanie takiego wniosku, bowiem wnioskodawca po wykorzystaniu 5- miesięcznego okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego (świadczenie przyznane do dnia 17 grudnia 2015r.) odzyskał zdolność do pracy, a zatem nie spełnia podstawowej przesłanki warunkującej przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego,
- **art. 233§1 w zw. z art. 278 w zw. z art. 227 w zw. z art, 217 §3 k.p.c.**, poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego złożonego przez organ rentowy o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego

neurologa, podczas gdy nie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, na które organ rentowy zwracał uwagę w pismach procesowych,

-naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 18 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (***Dz.U. z 2016r., poz. 372, ze zm.***), **poprzez przyznanie wnioskodawcy** prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na okres dalszych 7 miesięcy począwszy od dnia 18 grudnia 2015r. na skutek uznania, że wnioskodawca był nadal niezdolny do pracy w tym okresie, podczas gdy wnioskodawca nie ma prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, bowiem po wyczerpaniu zasiłku chorobowego nie był niezdolny do pracy.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Przedstawione przez Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ustalenia faktyczne są prawidłowe i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy, dlatego też Sąd Okręgowy w pełni je akceptuje i przyjmuje za własne.

Odnosząc się zaś do zarzutów skarżącego stwierdzić należy, iż są one niezasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew stanowisku apelującego, Sąd I instancji dokonał wszechstronnej oceny zebranych w sprawie dowodów, wyprowadzając z nich wnioski logicznie prawidłowe. Wszak pamiętać należy, iż ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 KPC) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.06.1999 roku, II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655). Dla skuteczności więc zarzutu naruszenia art. 233 § 1 KPC nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (wyr. SA w Szczecinie z 19.6.2008 r., I ACa 180/08, OSA 2009 Nr 6, s. 55). Co więcej, skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu (wyr. SA w Poznaniu z 21.5.2008 r., I ACa 953/07, niepubl., wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28.06.2013 roku I ACa 221/13, LEX 1353604; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23.07.2013 roku IACa 90/13, LEX 1356578).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy uznać należy, iż skarżący w żaden sposób nie wykazał, w jakim zakresie Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego ustalając, iż wnioskodawca z punktu widzenia schorzeń neurologicznych nie odzyskał zdolność do pracy. Wszak, jak słusznie wskazał Sąd I instancji, opierając się na wiarygodnej i fachowej opinii biegłej sądowej z zakresu neurologii A. P., stan zdrowia ubezpieczonego nie pozwalał na podjęcie przez niego zatrudnienia pracownika budowlanego, zaś okres leczenia dawał pozytywne rokowania, co do odzyskania przez ubezpieczonego zdolności do pracy. Powyższa konkluzja jest w pełni uzasadniona w świetle wyników przedłożonego przez ubezpieczonego badania tomograficznego kręgosłupa lędźwiowego, które wykazało: na poziomie L5-S1 tylną centralną i lewoboczną przepuklinę krążka międzykręgowego z uciskiem na korzenie nerwowe, zmiany degeneracyjne krążka międzykręgowego L5-S1 w postaci zwapnienia, obniżenia wysokości, objawu próżni, nieregularny zarys płytek granicznych(przepukliny dotrzonowe),

sklerotyzację przeciążeniową trzonów kręgow L3, L4, zwapnienia w więzadle przednim na poziomie L3- L4 , wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowe powierzchni stawowych między kręgowych w postaci sklerotyzacji i wyostreń krawędzi powierzchni międzykręgowych oraz sklerotyzację w stawach. Powyższe wyniki badań w pełni potwierdzają istnienie zdiagnozowanego u M. K. schorzenia w postaci zespołu korzeniowego lewostronnego, co skutkuje uznaniem zasadności wniesionego przez ubezpieczonego odwołania.

Zgodnie bowiem z treścią art.18 ust.1 i 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U z 2010 roku nr 77, poz. 512 z późn. zmianami), świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego **jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy**. Wypada również dodać, że stosownie do treści art. 18 ust. 2 wymienionej ustawy świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. W świetle przytoczonej powyżej argumentacji, nie budzi wątpliwości sądu okręgowego fakt, iż ubezpieczony spełnił wskazane w przytoczonym powyżej przepisie warunki.

Odnosząc się zaś do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji prawa procesowego tj. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art.286 k.p.c., poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu neurologii wskazać należy, iż art.227 k.p.c. nie może być przedmiotem naruszenia sądu, ponieważ nie jest on źródłem obowiązków ani uprawnień jurysdykcyjnych, lecz określa jedynie wolę ustawodawcy ograniczenia kręgu faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilny (por. wyrok sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 r., II UK 327/07, LEX nr 496393).

Dokonując natomiast oceny zasadności wniosku skarżącego o dokonanie kontroli postanowienia Sądu I instancji o oddaleniu wniosku o dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego neurologa stwierdzić należy, iż nie może ono zostać jej poddane, z uwagi na nie zgłoszenie przez apelującego, zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c.

W tym miejscu wskazać należy, iż opinie biegłych podlegają, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia je pod tym względem, to szczególne dla tych dowodów kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (zob. wyrok SN z 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, opubl. w LEX nr 77046). W efekcie specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienia przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczność za wyjaśnioną (a taka właśnie sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie), to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii, w tym uzupełniających (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy,

Dlatego też, mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do wydania orzeczenia zgodnego z wnioskiem zawartym w apelacji i na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił, jako bezzasadną.